

Nejvyšší soud

prostřednictvím

Obvodního soudu
pro Prahu 1

ke sp. zn. 9 T 9/2017

Obviněný V. P. – dovolání

Podle § 265d odst. 1 písm. a) trestního řádu a ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 trestního řádu podávám v neprospěch obviněného V. P.,

d o v o l á n í

proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22.5.2017 sp. zn. 44 To 182/2017, v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 9 T 9/2017, kterým byl podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e) odst. 2 trestního řádu zrušen rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o vině pod bodem 2. a ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 písm. a) trestního řádu bylo rozhodnuto o zproštění obviněného obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu a o trestu, jenž se týkal nezrušené části výroku o vině,

a to z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu, neboť napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení skutku.

O d ů v o d n ě n í:

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 21.3.2017 sp. zn. 9 T 9/2017 byl obviněný V. P. uznán vinným jednak přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku (pod bodem 1. výrokové části tohoto rozsudku), jednak zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku (pod bodem 2. výrokové části tohoto rozsudku). Této trestné činnosti se měl podle soudu prvního stupně dopustit tím, že

*1. dne 15.10.2016 v době kolem 03:05 až 03:08 hod. v P. z ulice ***, do ulice ***, kde byl před domem č. p. *** zastaven hlídkou Městské policie města P., řídil po předchozím vědomém požití alkoholických nápojů motorové vozidlo tov. zn. Mitsubishi Outlander, reg. zn. ***, přičemž při orientačních dechových zkouškách provedených v 03:19 hod. a v 03:26 hod. téhož dne byly v dechu obviněného zjištěny hodnoty alkoholu ve výši 2,24 g/kg alkoholu, resp. 2,10 g/kg alkoholu, a při následném odběru krve obviněného, který byl proveden v 04:15 hod. téhož dne, byl zjištěn obsah alkoholu v krvi obviněného v hodnotě 1,97 g/kg alkoholu, a věděl tak, že v důsledku požitých alkoholických nápojů je natolik pod jejich vlivem, že není schopen motorové vozidlo řádně a bezpečně ovládat a řídit,*

2. dne 15.10.2016 krátce poté, co byl v P. v ulici *** zadržen podle § 76 odst. 1 tr. řádu v 03:30 hod. pro podezření ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku při prevozu civilním služebním vozidlem Policie České republiky na pracoviště Služby kriminální policie a vyšetřování Obvodního ředitelství policie P., v oblasti H. m., nabídl eskortujícím policistům por. Bc. J. K. a nrap. M. R. s cílem přimět tyto policisty k tomu, aby nevykonávali svoji pravomoc a propustili jej bez provádění dalších úkonů trestního řízení ve vztahu ke zjištěnému podezření z trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku ze zadržení, opakovaně nabízel úplatek nejdříve v blíže nespecifikované výši a následně úplatek specifikoval tak, že policistům nabízel opakovaně částku ve výši 10.000 Kč, kterou by jim předal hned a dalších 10.000 Kč by jim dal za půl hodiny, a to tak, že by je vybral z bankomatu, či je předal prostřednictvím své přítelkyně, přičemž obviněný věděl, že úplatek nabízí příslušníkům Policie České republiky, neboť oba policisté, ač nebyli oděni ve služebním stejnokroji, se v souladu s § 12 odst. 1, 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, prokázali obviněnému svou příslušnost k policii služebním průkazem a ústním prohlášením „policie“ a dále měli oba policisté na rukách reflexní pásky s označením „policie“.

Za tuto trestnou činnost byl obviněnému podle § 332 odst. 1 (správně mělo být uvedeno podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku), za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku, uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců. Dále byl obviněnému uložen podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku též peněžitý trest stanovený v padesáti denních sazbách ve výši 100 Kč, tj. v celkové výměře 5.000 Kč, za současného stanovení náhradního trestu odnětí svobody podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku v trvání dvou měsíců. Obviněnému byl rovněž uložen podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu třiceti měsíců.

Proti tomuto rozhodnutí podal obviněný odvolání, a to proti výroku o vině i o trestu. O takto podaném odvolání rozhodl Městský soud v Praze nyní napadeným rozsudkem ze dne 22.5.2017 sp. zn. 44 To 182/2017 tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), d), e), odst. 2 trestního řádu rozsudek soudu prvního stupně zrušil ve výroku o vině pod bodem 2. a ve výroku o trestu. Podle § 259 odst. 3 písm. a) trestního řádu pak sám ve věci rozhodl tak, že podle § 226 písm. a) trestního řádu zprostil obviněného podané obžaloby pro skutek, jehož se měl dopustit jednáním výše popsáním pod bodem 2. rozsudku soudu prvního stupně, v němž byl obžalobou spatřován zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Při nezměněném výroku o vině pod bodem 1. rozsudku soudu prvního stupně pak obviněnému uložil podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců a dále též trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu osmnácti měsíců.

Z odůvodnění rozsudku odvolacího soudu vyplývá, že jednání uvedené pod bodem 2. napadeného rozsudku soudu prvního stupně bylo vyprovokováno ze strany zasahujících policistů, přičemž obsah rozhovoru mezi obviněným a těmito policisty byl odlišný od toho, jak byl skutek popsán v obžalobě. Soud svůj závěr odůvodnil tím, že rozhovor mezi obviněným a policisty při eskortě obviněného na policejní služebnu nebyl veden z iniciativy obviněného v úmyslu nabídnout peníze k ovlivnění dalšího postupu policistů, ale šlo o provokativní prohlášení policistů, pod jejichž vlivem obviněný pronesl částku „10“ a na základě dalších návodných dotazů policisté sami z této číslovky vytvořili nabídku úplatku ve výši 10.000 Kč, který měl být poskytnut opakovaně, pokud by byl obviněný propuštěn ze zadržení. Z kamerového záznamu eskorty obviněného je dle městského soudu zřejmé, že jeden ze zakročujících policistů po nástupu zadrženého obviněného do policejního vozidla obviněnému sdělil, že jsou profesionálové, a pokud s nimi bude spolupracovat, bude za hodinu doma, pokud spolupracovat nebude, může strávit 2 dny na policejní služebně. *Odpovědi obviněného není rozumět*, načež tentýž policista obviněného vyzývá, že pokud obviněný něco chce, ať to řekne během jízdy, že po dojezdu na policejní služebnu už to nebude možné. *Reakci obviněného opět není rozumět*, načež policista říká, že mu nerozumí a že řešení musí navrhnout on. Obviněný se následně ptá, zda se mohou na něčem domluvit a pronáší číslovku 10. Dále policisté nahlas opakují vyjádření obviněného s tím, aby bylo zřejmé, jestli mu dobře rozuměli, kdy vyjádření obviněného nejsou na kamerových záznamech dobře srozumitelná. Podle opakování jeho výroků policisty měl obviněný nejprve nabízet částku 10.000 Kč v hotovosti, které by vybral z bankomatu, načež by dalších 10.000 Kč měla za půl hodiny přinést jeho přítelkyně. Soud svůj závěr o policejní provokaci podpořil skutečností, že zasahující policisté prvotně (před zadržením) upozorovali obviněného, jak jde po ulici V. S., přičemž vykazuje zjevné známky opilosti, načež nastupuje na místo řidiče do automobilu. Přesto ho policisté nechali do osobního motorového vozidla nastoupit a řídit poměrně dlouhou dobu až do zadržení v ulici O. Svůj názor městský soud konečně opírá i o judikaturu Nejvyššího soudu, konkrétně rozhodnutími pod sp. zn. 5 Tdo 497/2012, 4 Tdo 107/2013, 4 Tdo 162/2013 a sp. zn. 11 Tdo 730/2015.

S výše uvedeným právním závěrem odvolacího soudu, že jednání zasahujících policistů bylo nedovolenou policejní provokací, se však nelze ztotožnit. Stejně tak se nelze ztotožnit se závěrem Městského soudu v Praze, že rozhovor mezi obviněným a policisty při eskortě byl odlišný, než jak byl popsán v obžalobě.

V první řadě je třeba vymezit pojem tzv. policejní provokace, jehož obsah je dotvářen judikatorně. Podle stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu dne 25.9.2014 sp. zn. Tpjn 301/2014, publikovaného pod č. 51/2014 Sb. rozt. tr., se za policejní provokaci považuje aktivní činnost policie, která směřuje k podněcování určité osoby (fyzické či právnické) ke spáchání konkrétního trestného činu s cílem získat usvědčující důkazy a vyvolat její trestní stíhání, jejímž důsledkem je vzbuzení úmyslu spáchat trestný čin podněcovanou osobou, ačkoliv předtím tato osoba žádný takový úmysl neměla.

Policejní provokací je poté i taková aktivní činnost policie, již dochází k doplňování chybějících zákonných znaků základní skutkové podstaty určitého trestného činu, k záměrnému podstatnému navýšení rozsahu spáchaného činu podněcovanou

osobou, či k jiným způsobem vyvolané změně právní kvalifikace spáchaného činu k tíži podněcované osoby, zejména pokud jde o okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby, byť by jinak tato osoba byla k spáchání činu v obecném smyslu rozhodnuta.

Podle usnesení velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 13.8.2014 sp. zn. 15 Tdo 885/2013, publikovaného pod č. 2/2015 Sb. rozh. tr., se policejní provokací rozumí aktivní činnost policejního orgánu směřující k podněcování určité osoby ke spáchání konkrétního trestného činu, popř. k doplňování jeho znaků, k podstatnému navyšování jeho rozsahu nebo jiné změně jeho právní kvalifikace k tíži podněcované osoby. Naproti tomu o policejní provokaci nejde v případech pouhého pasivního monitorování připravované nebo probíhající trestné činnosti policejním orgánem nebo jím pověřenými osobami a dále i aktivní účasti policejního orgánu na přípravě nebo páchaní trestného činu za podmínek stanovených trestním řádem ve formě „předstíraného převodu“ (§ 158c trestního řádu) a „použití agenta“ (§ 158e trestního řádu), netvoří-li aktivita příslušníků policie nebo pověřených osob v probíhajícím ději trestného jednání podstatný nebo určující prvek trestného činu a jestliže sám pachatel si počínal aktivně a cílevědomě, např. iniciativně navazoval kontakty se spolupachateli nebo s poškozenými, navrhoval způsob spáchání činu, rozhodoval o místě činu, o způsobu spáchání a utajování, o konspiraci, anebo jestliže požadoval či nabízel konkrétní množství předávané věci či konkrétní cenu apod.

Pokud uvedené teoretické závěry vztáhneme na projednávanou věc, nelze v jednání zasahujících policistů policejní provokaci shledat. V tomto směru sice Městský soud v Praze ve veřejném zasedání provedl vlastní dokazování přehráním inkriminovaných kamerových záznamů, avšak v rozporu s jejich skutečným obsahem přihlédl pouze k těm pasážím, které podporovaly jeho závěr o naplnění znaků nedovolené policejní provokace. Zároveň však z hlediska závěru o vině obviněného pominul zcela zásadní pasáže jeho vyjádření, které označil paušálně za nesrozumitelné a nadto opomenul hodnotit zachycená vyjádření obviněného v celkovém kontextu vývoje jejich konverzace.

Z obsahu obou kamerových záznamů (tj. jednak z kamery umístěné ve voze, jednak z kamery umístěné na oděvu policisty) vyplývá, že obviněný v časovém úseku při ztotožňování jeho osoby a dechových zkouškách až do nastoupení do policejního vozidla omezil verbální komunikaci na nejnutnější slovní projevy spočívající v jeho identifikaci policejnímu orgánu. Po nástupu do vozidla při eskortě na policejní služebnu začal obviněný s oběma policisty aktivně komunikovat, když nejprve obviněný začal s policisty diskusi, zda je nezbytné použití služebních pout (čas 3:28:50 kamerového záznamu ve vozidle). Následuje vysvětlení policistů, že pouta byla použita v souladu se služebními předpisy. Na to bezprostředně po rozjetí vozidla (čas 3:29:50 kamerového záznamu ve vozidle) navazuje městským soudem problematizované vyjádření policistů v tom směru, že jsou profesionálové a že věc proběhne rychle a obviněný, pokud bude spolupracovat, může být za hodinu doma, a pokud spolupracovat nebude, nechají jej „v policejní cele vyspat dva dny“. Následuje vyjádření policistů v tom směru, že celou situaci si obviněný způsobil sám, a když se k tomu obviněný „postaví čelem“, za hodinu je doma. Při pečlivém opakovaném poslechu kamerového záznamu je zřejmé, že na tuto větu obviněný

bezprostředně zareagoval slovy „já vím“ (v čase 3:30:11 záznamu kamery ve vozidle). Po odmítnutí se obviněný v čase záznamu 3:30:32 (kamery ve vozidle) sám, bez jakékoli výzvy, policistů dotazuje „*Tak jak to uděláme?*“. Následuje dotaz policistů „Co? Povídejte“, na což obviněný reaguje slovy „*Kolik by to stálo?*“ (čas 3:30:38 záznamu kamery ve vozidle).

Následuje reakce policisty „Já Vám úplně nerozumím, co byste chtěl aby...?“ a na to obviněný reaguje (v čase 3:30:54 záznamu kamery ve vozidle) slovy „*Abysme to smazali...*“ a na to reaguje policista K. „Vy byste to chtěl smazat jak?“ a policista R. slovy „Jak smazat?“ (čas 3:30:58 záznamu z kamery ve vozidle, 3:31:25¹ záznamu z kamery na oděvu policisty K.) a obviněný uvede „Nic, nic se nestalo...“. Policista K. reaguje slovy „Řeknu Vám to narovinu, jestli se chcete vyjádřit, tak máte šanci, než dojedeme na barák, vyjádřete se jasně. Ve chvíli kdy dojedeme na barák, tak už nějaká debata se mnou nebude možná, jestli si jako rozumíme“. Na to obviněný odpovídá větou (čas 3:31:58 kamerového záznamu na oděvu policisty K.), „*Jasně, kolik to bude, když nikam nedojedeme, aaa...?*“ Na to reaguje policista K. slovy „Řešení musíte navrhnout Vy“, přičemž následně je již diskuse policistů a obviněného zaměřena ke specifikaci konkrétní částky, popřípadě „platebních podmínek“. Zde je třeba zdůraznit, že pro porozumění vyjádření obviněného je třeba velmi pečlivého poslechu obou provedených kamerových záznamů, protože některé pasáže vyjádření obviněného jsou lépe patrné pouze na jednom z těchto záznamů.

Při hodnocení vyjádření policistů v celém jeho kontextu nelze dovodit, že by sdělení či otázky policistů byly způsobitelné k tomu, aby obviněného přiměly k trestněprávnímu jednání, pokud by k němu již nebyl rozhodnutý. Pokud městský soud problematizuje vyjádření jednoho z policistů v tom směru, že jsou profesionálové a že pokud s nimi bude spolupracovat, že bude za hodinu doma, je z kontextu celého hovoru patrné, že se jednalo o reakci na námitky obviněného proti použití služebních pout a zjevně tak směřuje k tomu, aby obviněný spolupracoval na následujících úkonech trestního řízení. Z takového vyjádření nelze jakkoli dovozovat pobídku k tomu, aby obviněný policistům nabídl úplatek. Přitom městský soud pominul právě tu podstatnou skutečnost, že to byl následně sám obviněný, kdo se návodně dotazuje „*Tak jak to uděláme*“ a dále výslovně „*Kolik by to stálo*“ a vyjádření „*Abysme to smazali*“. Z těchto městským soudem nijak nehodnocených vyjádření *obviněného* lze bez zřejmých obtíží dovodit jeho úmysl řešit jeho případ finančně tak, aby se vyhnul dalšímu trestnímu postihu a již v tomto okamžiku byl ochoten pro řešení nastalé situace úplatek poskytnout. Následné vyjádření policisty o tom, aby se vyjádřil během jízdy, tak nelze chápat jako pobídku k trestnému jednání obviněného, k němuž nebyl doposud rozhodnut, ale přesně opačně, jako reakci policistů na již předtím projevový zájem obviněného situaci „nějak udělat a za kolik“. Ostatně pokud by policisté chtěli v obviněném vzbudit úmysl k učinění korupční nabídky, pak si lze stěží představit, že by si toto své jednání nahrávali na kameru. V tomto směru pak nelze pominout ani to, že svědek K. si opětovně zapnul kameru na svém oděvu (kterou vypnul při nastoupení do vozidla) právě bezprostředně poté, kdy obviněný vyslovil zájem věc „nějak“ řešit a „za kolik“.

¹ Z obou záznamů je patrné, že systémový čas kamery na oděvu policisty K. je oproti systémovému času kamery ve vozidle o několik desítek vteřin posunutý.

Závěr Městského soudu v Praze, že ve smyslu § 226 písm. a) trestního řádu se žalovaný skutek nestal, je tak v extrémním nesouladu se skutečným obsahem jím provedených důkazů. Za takový extrémní nesoulad je totiž třeba považovat mj. kardinální logické rozpory ve skutkových zjištěních a z nich vyvozených právních závěrech, opomenutí a nehodnocení stěžejních důkazů, jestliže zásadní skutková zjištění v rozhodnutí zcela chybí vzhledem k absenci příslušných důkazů, popř. jsou založena na důkazech, které zjevně nemají žádnou vazbu na soudem deklarovaný obsah provedeného dokazování, či jsou dokonce zřetelným opakem toho, co bylo skutečným obsahem dokazování. O takovou situaci jde i v nyní předkládané věci, protože z provedeného dokazování kamerovými záznamy dovodil městský soud skutková zjištění, která jsou opakem jeho skutečného obsahu.

Je skutečností, že následně nahlas policisté opakovali vyjádření obviněného a svými dotazy zjišťovali, jakou výši již nabídnutého úplatku by obviněný poskytl. Zároveň však nelze z vyjádření policistů dovozovat, že by vyjádření obviněného jakkoli obsahově usměrňovali. Nadto je z hlediska posouzení trestní odpovědnosti obviněného zcela zásadní, že v okamžiku snahy policistů zjistit blíže konkrétní nabízenou výši úplatku již byl žalovaný zločin podplacení dokonán. Zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku je totiž dokonán již okamžikem nabídnutí úplatku. Trestní zákoník přitom neuvádí výši úplatku, přitom úplatkem se podle § 334 odst. 1 trestního zákoníku rozumí neoprávněná výhoda spočívající v přímém majetkovém obohacení nebo jiném zvýhodnění, které se dostává nebo má dostat uplácené osobě nebo s jejím souhlasem jiné osobě, a na kterou není nárok. Z toho vyplývá, že pro naplnění uvedeného znaku není třeba jednoznačně vyjádřit výši nabízeného úplatku a z tohoto hlediska je nerozhodný obsah navazující komunikace policistů a obviněného o konkrétní výši jím již nabídnutého úplatku. K tomu lze odkázat na skutkově analogickou situaci řešenou v usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1127/2014.

Jednání policistů, kteří se dále dotazovali na konkrétnější specifika nabídky (např. když obviněný v kontextu „řešení situace“ řekl číslo „10“), proto nelze chápat jako policejní provokaci, tedy takové jednání, které by v obviněném „vzbudilo“ úmysl k trestné činnosti, nýbrž jen jako upřesnění či konkretizaci již v tu chvíli dokonatého trestného jednání obviněného. Policisté totiž nesměřovali k doplňování chybějících zákonných znaků základní skutkové podstaty určitého trestného činu, ani nenavýšovali rozsah spáchaného činu podněcovanou osobou, neboť minimální výše úplatku není znakem žalované skutkové podstaty. Zároveň ani obviněného nenabádali k jiné změně právní kvalifikace spáchaného činu k tíži podněcované osoby (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 11 Tdo 730/2015, na které přitom odkazuje sám Městský soud v Praze).

Lze tak uzavřít, že to byl naopak sám obviněný, kdo bez přičinění zasahujících policistů vyjádřil vůli je finančně motivovat tak, aby upustili od dalšího služebního zákroku, který v daném okamžiku směřoval k trestnímu postihu obviněného pro jízdu pod vlivem alkoholu. Zasahující policisté se přitom na tomto úmyslu obviněného sami aktivně nijak nepodíleli, což vylučuje závěr městského soudu o existenci nedovolené policejní provokace.

Závěrem je třeba zdůraznit, že vada skutkových zjištění spočívající v tzv. extrémním nesouladu skutkových zjištění a provedených důkazů umožňuje průlom do skutkových zjištění soudů v rámci dovolacího řízení na půdorysu uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu. Kategorie tzv. extrémního nesouladu přitom nelze považovat pouze za projev základního práva obviněného na spravedlivý proces, tj. práva svědčícího toliko obviněnému jakožto jednotlivci. Spravedlivé a zákonné rozhodování soudů je totiž nutno považovat za obecně platný komponent ústavního vymezení České republiky jakožto demokratického právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy, ve vazbě na čl. 2 odst. 3 a čl. 90 Ústavy).

Na základě uvedených důvodů bylo namístě jednání obviněného popsané ve zprošťujícím výroku z napadeného rozsudku Městského soudu v Praze jako žalovaný zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Pokud takto městský soud nepostupoval, ale obviněného naopak z uvedeného jednání zprostil, zatížil své jednání vadou ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu.

Z uvedených důvodů a s odkazem na § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu

navrhuji,

aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání, k jehož konání může přistoupit s ohledem na § 265r odst. 1 písm. b) trestního řádu:

1. podle § 265k odst. 1, 2 trestního řádu za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 trestního řádu zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22.5.2017 sp. zn. 44 To 182/2017, a dále zrušil i všechna další rozhodnutí na tento rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu,
2. a dále postupoval podle § 265l odst. 1 trestního řádu a přikázal Městskému soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Pokud by Nejvyšší soud shledal, že je v posuzované věci nutno rozhodnout jiným způsobem, než předpokládaným v § 265r odst. 1 písm. b) trestního řádu, vyjadřují i pro tento případ souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání.

Brno 18.7.2017

JUDr. Pavel Zeman
nejvyšší státní zástupce